

Doufal, že minulost je jednou provždy mrtvá,
ale teď se s ní musí vypořádat...

DRUHÁ SESTRA

PETER MOHLIN

 metafora

PETER NYSTRÖM

Před znetvořeným obličejem Alicie Bjelke couvne každý, kdo jí pohlédne do tváře. Její geniální mozek sice stojí za průkopnickou internetovou seznamkou, záře reflektorů je však namířena na její spoluzakladatelku – Alicinu krásnou sestru Stellu. Tedy až do chvíle, než ji jednoho dne naleznou mrtvou.

Případ dostane na starost bývalý agent FBI John Adderley, který žije pod novou identitou ve švédském Karlstadu. I tady ho ale dohánějí stíny minulosti a on zjišťuje, že jestli Švédsko okamžitě neopustí, nevyvázne živý. Okolnosti se však mění ze dne na den a jemu nakonec nezbyvá, než se namísto útěku s minulostí jednou provždy vypořádat.

Vyšetřování vraždy se ukáže jako vítaná příležitost. Pokud svůj plán dokáže provést, má jedinečnou šanci konečně získat tolik vytouženou svobodu. Ale není už příliš pozdě?

„Napínavý příběh udržuje čtenáře neustále v pozoru. (...) Způsob vyprávění je brilantní. Čtenáře rychle provází mezi různými perspektivami, včetně odskoků k událostem před osmi lety, které mají zásadní vliv na současný život hrdinů.“

– Anders Kapp,
Švédský festival kriminálních románů

Mohlin & Nyström

DRUHÁ SESTRA

Mohlin & Nyström

**DRUHÁ
SESTRA**

Přeložil Martin Severýn

metafora

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Den Andra System © 2021 Peter Mohlin & Peter Nyström

First published by Norstedts, Sweden

Published by arrangements with Nordin Agency AB, Sweden

Translation © Martin Severýn, 2022

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2022

All rights reserved

ISBN 978-80-7625-605-7 (ePub)

ISBN 978-80-7625-604-0 (pdf)

ISBN 978-80-7625-126-7 (print)

Od autorů dříve vyšlo:

POSLEDNÍ NA SEZNAMU

(nakladatelství Metafora, 2020)

PRVNÍ ČÁST

STŘEDA

1.

Dívám se konečně podařilo sladit rychlost. Držely se za ruce a zalykaly se smíchy, obě houpačky uprostřed ocelového rámu dosahovaly stále závratnějších výšek. Maminka s pohledem zabořeným do mobilu to představení propásla, ale Alicii, sedící na lavičce asi o dvacet metrů dál, šťastný výraz na jejich usoplených tvářičkách neunikl. Sestry se houpaly sem a tam, dokonale sehrané spolu i s celým světem. Jako by byly jedno tělo.

Venku mrzlo, teploměr ukazoval pár stupňů pod nulou. Nohy už měla ztuhlé mrazem. Samotnou ji překvapilo, že tu přesto zůstává sedět. Rozhodně si běžně nekrátila dlouho chvíli tím, že by v parku pozorovala hrající si děti.

Alicia většinou jezdívala domů z práce taxíkem, dopřála si ten luxus, jen aby se vyhnula pohledům v autobuse. Dnes se ale z kanceláří firmy Raw v centru Karlstadu vydala celé tři kilometry k domu ve čtvrti Norrstrand pěšky.

Odpolední slunce příjemně hřálo a přimělo ji zastavit se už tady, v sousední čtvrti, a posadit se na lavičku. Nohama kreslila do sněhu a říkala si, že je přece jenom celkem prima den. A pokud je takový dnešek, může být všechno v pořádku určitě i zítra. A následující den taky.

Sama pro sebe se usmála a zavrtěla hlavou. *To se mi snad zdá, sedím si tady, já, Alicia Bjelke, a znám jak motivační příručka.*

„Potřebuju čurat.“

Hlas mladší z dívek přiměl maminku zvednout oči od mobilu. Alicia děti neměla, ale uměla si představit, jak dlouho asi trvá kombinézku z nepromokavého materiálu z dítěte sundat. Aby předešla nehodě, odťáhla maminka holčičku rychle do bílé dřevěné budky vedle hřiště. Starší sestru tu nechala s napomenutím, aby nikam nechodila. Dívka se opět opřela do nohou, ale nakonec se ani neodrazila. Samotnou ji houpání nebavilo.

Alicia si vzpomněla na rozhovor, který vedla před více než měsícem se svojí vlastní sestrou. Bylo to třetí adventní neděli, ještě než napadl první sníh. Vyložila tehdy karty na stůl a vysvětlila Stelle, proč se vstup firmy Raw na německý trh musí odložit.

Seznamka, kterou se sestrou rozjely, dávno nebyla jen studentskou kratochvílí. Alicia potřebovala jako technická ředitelka pro svou práci odpovídající zázemí, situace jí připadala už delší dobu neudržitelná. Pracovala čtrnáct hodin denně a zdrojové kódy se jí zjevovaly i ve snech. Stella jí položila ruku kolem ramen a vyslechla ji. V tom sestra vynikala, vždycky věděla, kdy má mluvit a kdy naopak mlčet. Slíbila, že termín o šest měsíců posune. Zdraví je na prvním místě.

Alicia si vzpomněla, jak se jí po tom rozhovoru ulevilo. Po dlouhé době spala celou noc. Vánoce se přehnaly, aniž si toho zpod peřiny prakticky všimla.

Podívala se na osamělou holčičku na houpačce. Ta přece jen přidala na tempu. Pneumatika, na které seděla, létala čím dál víc do strany, až nakonec narazila do ocelového rámu. Útlé tělíčko se vymrštilo do vzduchu

a přistálo na sněhu. Alicia se rozběhla a dřepla si k dívce. Opatrně ji zvedla na nohy.

„Jsi v pořádku?“ zeptala se.

Růžolící tvářička zápasila s pláčem. Alicia zaslechla za zády kroky. Otočila se a za ní stála dívčina maminka. Nejspíš z domku viděla, co se stalo, a pospíchala zpět. Setkaly se pohledy a Alicia si všimla, že žena ucouvla.

„Pojď, půjdeme dovnitř,“ řekla dceři.

„Ta teda letěla, ale přistála do měkkýho. Myslím, že se jenom vylekala,“ vysvětlovala Alicia a postavila se.

Žena neodpověděla. Jen na ni dál zírala.

„Musíme jít,“ prohlásila nakonec.

„Chtěla jsem jí jen pomoci.“

„Děkuju, ale zvládneme to samy.“

Nemohla z Alicie odtrhnout oči. Ta už si na podobné reakce zvykla. Směs fascinace a zhnusení. Většinou si z toho nic nedělala. Však to také nebylo poprvé, co někdo podobně civěl na její obličej. Tahle čarodějnice už ovšem překročila všechny meze. Alicia jí přece utěšila dceru, a ona se k ní teď chovala jako k nějakému vyvrheli.

„Za koukání na zrůdičky se obvykle platí, tak prosím!“ řekla a natáhla ruku.

2.

Servírka svým pohybem při průchodu mezi stoly rozechvívala plamen svíčky. John pozoroval, jak uličkou pospíchá až ke skupince úplně vzadu. Seděli tam tři muži a jedna žena, všichni oblečení do kancelářského. Spokojil se s vysvětlením, že si po práci zašli na drink, i když docela jistý si být nemohl. V tom tkvěl celý problém. John si nemohl být jistý vůbec ničím.

Z reproduktorů se linul příjemný rytmus salsy. Hráli tu stejný playlist jako vždy. Hudba se v restauraci Rederiet dala předvídat stejně snadno jako menu: španělské tapas a vína z oblasti Rioja. John se tu mezi rustikálními dřevěnými stoly a lustry obvykle cítil jako doma. Restaurace se nacházela jen co by kamenem dohodil od jeho bytu, chodíval sem několikrát týdně. Ovšem dnes večer si tu rozhodně neodpočine. Scéna se může každou vteřinou proměnit a on musí být připravený.

„Prokrista, tady je ale vedro. A já myslel, že saunu milujou akorát Finové.“

Smích z druhé strany stolu hudbu přehlušil. Výbušný, řinčivý zvuk Trevorova smíchu patřil k jasným poznávacím znamením. John by na něj v davu řehtajících se lidí dokázal ukázat i se zavázanýma očima.

Přítel si rozeplnul zip u bundy. Jedna Trevorova ruka zmizela za podšívku a John okamžitě ještě pevněji sevřel zbraň ukrytou pod stolem. Pomalu přesunul ukazováček na spoušť. Pokud teď vystřelí, zasáhne kulka spodní část břicha.

„Ale co já vím, možná je saunování oblíbený i tady ve Švédsku,“ pokračoval Trevor.

Sundal si bundu a pověsil ji na opěradlo židle. John opět viděl obě ruce a mohl volně dýchat. Až do včerejšího večera byl přesvědčený, že jeho přítel je po smrti. To, že teď naproti němu sedí v restauraci Rederiet, mu připadalo naprosto neskutečné.

Místo odpovědi jen cosi zamumlal a dál očima pátral po neznámých nepřátelích v místnosti. Majitel restaurace věděl, že je od policie, a bez vyptávání ho nechal ještě před otevírací dobou nahlédnout do seznamu rezervací. Pár u okna a rodinka s kočárkem měli rezervovaná místa dlouho dopředu, ty mohl s klidem vyloučit. Muže se širokými rameny u stolu nalevo od vchodových dveří naopak bedlivě pozoroval. Zamluvil si místo teprve dnes, stejně jako skupinka kolegů z kanceláře, kterou právě obsluhovala servírka.

John otočil pohled k baru. U něj postávali dva štamgasti, se kterými se většinou zdravil, ale i jeden neznámý obličej. Nebo spíš zátylek. Muž se stříbrnými vlasy svázanými do culíku k němu stál zády a pil pivo přímo z lahve.

„To je taková radost, znovu tě vidět. Ani nevíš, co to pro mě znamená,“ prohlásil Trevor s upřímně vděčným výrazem ve tváři.

John ze sebe vyloudil úsměv a snažil se přijít na to, jestli jeho dávný přítel neshodil pár kilo. Sako mu na ramenou jaksi viselo a košile už se mu na hrudi tolik nenapínala. Buď Trevor zhubl, nebo si schválně pořídil o číslo větší oblečení, aby to tak vypadalo.

Přítel si ubrouskem otřel pot z čela a z hlavy si stáhl pletenou čepici. John sebou při pohledu na holou lebku trhnul. Ještě před čtyřmi měsíci, kdy se viděli naposledy, měl Trevor hlavu pokrytou hustými kudrnatými vlasy.

„Netvař se tak překvapeně,“ uzemnil ho Trevor. „Co jsi čekal?“

John zabořil oči do desky stolu.

„Já vlastně nevím,“ zamumlal.

Přítelovo chování mu připadalo důvěrně známé a zároveň cizí. Ten hluboký hlas, smích i přehnaná gesta dobře poznával. Současně ale Trevor působil jaksi strojeně. Způsob, jakým si sundal čepici, byl až teatrální. Jako by s odhalením své holé hlavy vyčkával na ten pravý okamžik.

John si připomněl, že k předstírání nežádoucích účinků léčby rakoviny bohatě stačí trocha pěny na holení a břitva. Musí dál jednat tak, jako by byl Trevor návnada a tohle shledání past. Jestli se v místnosti schovávají zabijáci, má alespoň tu výhodu, že se nacházejí na Johnově domácí půdě. K lítacím dveřím do kuchyně mu zbývalo pár kroků a od kuchaře vedl východ na ulici za budovou. John tam nechal zaparkované auto se vším, co k životu na útěku potřeboval.

„Jak se ti vede?“ zeptal se Trevor.

Přítel se nad zapálenou svíčkou usmál.

Když John neodpovídal, vybídl ho:

„No tak, vyklop to. Co tě trápí? A jestli držíš pod stolem pistoli, tak ji klidně můžeš schovat.“

3.

Alicia se v pizzerii rozhlédla. Ráda by si objednala ještě něco k pití. Právě sem, do restaurace Palermo, utekla poté, co jí v parku ruply nervy. Chodila sem ráda, domů to měla kousek a ani bezpečná vzdálenost od předesignovaných kanceláří firmy Raw v centru města nebyla na škodu.

Ohyzdné vybavení si na nic nehrálo, žádný ironicky použitý kýč. Na bíle omítnutých cihlových stěnách visely filmové plakáty z osmdesátých a devadesátých let. Načerno nalakované stoly pokrývaly přišroubované skleněné desky, pod které se zasouvaly jídelní lístky.

Za barovým pultem hnětl Ratko jako obvykle bochánky těsta. Jakmile odlepil oči od pracovní desky, zvedla Alicia prázdnou sklenici a ukázala na ni. Přikývl, její objednávku zaregistroval.

Majitel Palerma působil v téhle restauraci skoro stejně nepatřičně jako ona sama. Vlastnil také nejoblíbenější noční klub ve městě jménem Safír a několik trendy kaváren, kde si zákazníci pochutnávali na svých frappuccinech a sójových latte – tam by přepálenou kávu, kterou podávali tady, nikdo nepil. Palermo ale Ratko otevřel jako první a tvrdohlavě trval na tom, že tu bude

pár večerů v týdnu péct pizzy a obsluhovat, přestože mu tahle hospoda do rozpočtu rostoucího impéria nijak zvlášť nepřispívala.

„Pořád mi nechceš prozradit, co tě tak dopálilo?“ zeptal se a postavil na stůl pivo.

Už čtvrté.

Alicia si znovu vzpomněla na ženu v parku. Jistě teď u televize se sklenkou červeného v ruce vypráví o nepříjemném incidentu svému muži. Nikoli o tom, že starší dcera spadla z houpačky, ale o zrůdě, která holčičku zvedla ze sněhu a vyděsila ji k smrti.

„Neotravuj,“ odbyla ho Alicia. „Vidíš přece, že jsem v pohodě. Hotová buddhistická mniška.“

Zavřela oči a předstírala, že medituje. Ve skutečnosti by si dala ještě panáka vodky, ale nakonec si ho neobjednala. Nestála o Ratkův znepokojený výraz, až by jí tvrdý alkohol naléval.

Před pár lety spolu prožili krátký románěk a stali se tak nejméně pravděpodobným párem Karlstadu. On patřil ke druhé generaci přistěhovalců z válečné Jugoslávie. Nosil jen ty nejdražší košile a poslední modely džín. Tolik mu záleželo na tom, aby zapadl, aby ho přijali ti, kteří něco znamenali. Ona byla outsider, zrůdička se znetvořeným obličejem. Holka, která rozuměla počítačům a oblékala se do tmavých kalhot a stejně tmavé mikiny.

Ratko si samozřejmě dával pozor, aby jejich poměr udržel v tajnosti. Kdyby se s ní objevil na veřejnosti, okamžitě by na sociálním žebříčku, po kterém šplhal jako posedlý, spadl o několik příček dolů. Dokonce ani palermští štamgasti netušili, že spolu spí.

Alicia se právě chystala napít piva, když se z opačného konce restaurace ozval hlasitý řehot. Dlouhý stůl před velkoplošnou obrazovkou zabírali v tradičním zasedacím pořádku fotbaloví fanoušci. Tvořili specifický kmen

Palerma a s ostatními stálými hosty, kterých sem upřímně chodilo pomálu, se mísili jen zřídka. Kromě nich sem vlastně pravidelně zabloudilo jen pár ztracených duší, jako byla ona sama, a závislácké mrtvolky, které zevlovaly u automatů Jack Vegas docela vzadu.

„Copak nikdy nezavřou hubu? Vždyť je dávno po zápase,“ řekla.

„No jo, jenže je středa. Kvízový večer.“

Alicia se plácla do čela.

„Souboj intelektuálních supermozků, na to jsem docista zapomněla.“

„Snaž se chovat trochu mile. Obchodu prospěje, když se chvíli zdrží,“ opáčil Ratko a vydal se zpět k baru. V tu chvíli jeden z mužů zvýšil hlas.

„V jakých letech zastával Fredrik Reinfeldt post švédského premiéra?“

U dlouhého stolu se rozhostilo ticho, soutěžící se šepetem radili ve svých týmech.

„Dva tisíce šest až dva tisíce čtrnáct,“ zavolala Alicia a zhluboka se napila piva.

Fotbaloví fanoušci otočili hlavy a našťvaně se na ni podívali. Nebylo to poprvé, kdy skočila bez vyzvání do kvízové hry.

Muž, který otázku pokládal, se zvedl a zamířil k jejímu stolu. Na první pohled byl jako věchýtek, měl tenké paže a úzká ramena, ale pod červeným fotbalovým dresem se mu rýsoval plandající pivní mozol. Alicia slýchala, že mu ostatní říkají Profesor. Jednou se zeptala Ratka, jestli je to skutečně pravda, a on se rozesmál tak, až mu tekly slzy. Muž učil občanskou výchovu na druhém stupni, což očividně k akademickému přídomku bohatě stačilo.

„Já vím, že znáš odpovědi na všechny otázky, který jsem dal pro dnešní večer dohromady,“ mával jí papír-